

Film, darabokban

Mundruczó Kornél: *Pieces of a Woman*

Megrázó, lélegzetelállító, brutális, felejthetetlen, meghitt, húsbavágó – mindezekkel, illetve ezeken kívül is számtalan jelzővel illethetjük Wéber Kata és Mundruczó Kornél *Pieces of a Woman* című filmjének első 24 percét. A fennmaradó mintegy másfél óra azonban már képtelen újra megütni ezt a szintet, alapvetően nem is azért, mert maga a film nem jó, hanem azért, mert lehetetlen.

A magyar szerző-rendező páros első angol nyelvű, parádés nemzetközi szereposztású filmjében, amely a Netflixen elérhető, a kifinomult középosztálybeli Martha (a káprázatos Vanessa Kirby) és párja, az építésvezető Sean (a meghökkentően hiteles Shia LaBeouf) első gyermeküket várják, amikor teljesen váratlanul az elképzelhető legnagyobb tragédia gyakorlatilag kettétöri az életüket: a gyermek mindössze néhány percet él. A film fentebb említett mintegy első félórájának oroszlánrészét a csendesen, derűsen induló, majd rémületbe torkolló otthonszülés-jelenet teszi ki, amelyet a rendező és Benjamin Loeb operatőr egyetlen, vágás nélküli képsorban mutat be. A jelenetet a külföldi lapok „A Snitt” vagy „A Jelenet”-ként emlegetik, hiszen egyértelműen a film legemlékezetesebb perceiről van szó, sőt az is kétségtelen, hogy a képsor a

Ketten küzdenek érte. Kirby és LaBeouf jelenléte betölti a filmet

filmtörténet leghíresebb egysíntes szekvenciái mellett is megállja a helyét. A kamera hullámzik, szinte lebegve, mintegy zenei ritmusban követi a montreali lakás szobáiban mozgó párt és a kikerülő bábát, és bár nem mozi, így akár meg is állítható a lejátszás, félrenézni belőle éppen annyira nehéz, mint nézni, és garantáltan nem itt fog eszünkbe jutni, hogy ki kellene menni a konyhába valami ropogtatni-valóért.

Kényelmetlen, lebilincselő, ahogy a kezdeti könnyedségből a vajúadás előrehaladtával egyre inkább fokozódik a tempó és az érzelmi intenzitás, és érdekes módon, holott a néző mindvégig tudatában van annak, hogy mi fog történni – hiszen a film promóciójában nem titkolták, hogy csecsemőhalálról van szó, és ez a cselekmény további részének kiindulópontja –, a feszültség nem lesz kisebb, sőt csak egyre nehezebb és fájdalmasabb figyelni. A jelenet ugyanakkor egy percre sem akar öncélúan sokkolni, ügyesen és elegánsan kerül a nyers képi naturalizmust, sokkal inkább Vanessa Kirby játékára épít, aki valószínűleg eddigi karrierje legjobb alakítását hozza, és nincs az a komoly Oscar-esélylatoogatás, amelyben ne merülne fel a neve mint legjobb női főszereplő. Úgy viszi végig a nézőt a történéseken, mint egy túlélőfilmen, együtt szenvedünk vele, együtt próbálunk lélegezni, együtt aggódunk. A képsor szívszaggató, brutális, tragikus végére maga a néző is úgy érezheti, mintha legalábbis egy maratont futott volna le... de célba nem ért volna.

A mentőautó távoztával a film képi tempója is visszazökken a normálisba – sőt talán egy kicsit annál gyorsabba is –, a cselekmény maga pedig többfelé is elindulhat. Megjelenik elemként a nő és a férfi családja közötti jelentős társadalmi különbség, amely számos frusztráció okozója. Felmerül a bába, sőt a szülők vétkességének kérdése, hiszen nem tudni, vajon kórházi körülmények között más-képp történt volna-e minden. Martha csende-

(folytatás a következő oldalon)

Film, darabokban

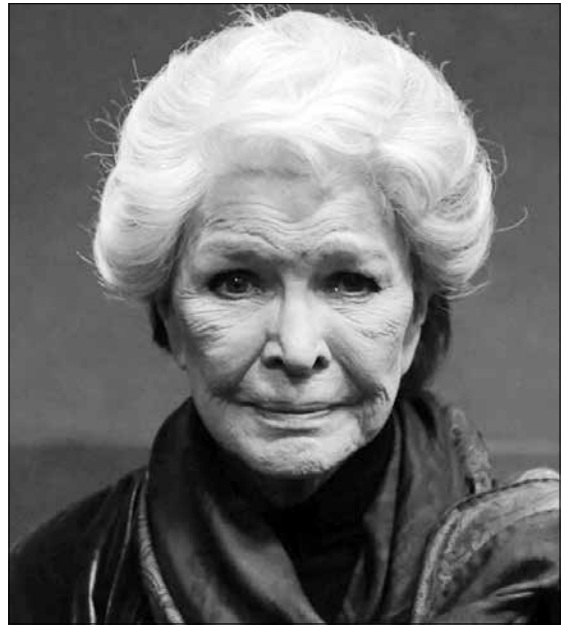
(folytatás az előző oldalról)

sen, magába fordulva szenved, néha dühös a világra, néha közömbösnek tűnik, miközben sokan azt is megpróbálnák elmagyarázni neki, hogyan kellene gyászolnia. A rendkívül erős kezdés után azonban a film sajnálatos módon képtelen megtalálni a célját, főszereplője lelkéhez hasonlóan darabokra esik szét. Sean afférja értelmetlennek tűnik, a bába tárgyalásával nagyon keveset foglalkozunk, és nem teljesen érthető, hogyan sikerül végül Marthának mégis összeszednie az élete szilánkjait, és megerősödve, adott esetben a családja, főleg anyja befolyása alól kikerülve érnit át a túlsó partra. Az anya szerepében a mindig fantasztikus Ellen Burstyn brillírozik, de sajnos az ő vonala sem eléggé hangsúlyos ahhoz, hogy pillére legyen a filmnek. Mintha egy történetnek csak a kiinduló- és a végpontját látnánk, a köztes fázisok homályban maradnak.

Elképzelhetőnek tartom, hogy nem a filmmel van baj, inkább azzal, hogy részben az első félóra annyira intenzív, hogy gyakorlatilag lesúlyozza az egészet, mint egy csónakot, amelynek az összes utasa az egyik végében ül, részben pedig annyi puskaport eldurrogtat, hogy az utána következő játékidő lassú égése már nem tud hatni a felzaklatott, extrém érzelmi állapotokon keresztülárgatott nézőre. Talán banálisnak tartotta volna Mundruczó darabokra vágni a kulcsjelenetet, és fokozatosan kibontani a tragédia részleteit, hogy a legfájdalmasabb pont a végére kerüljön, de az is le-

Az anya anyjának
fájdalma kettős.
Ellen Burstynből
többet is
elviseltem volna
a filmben

Minden rendben
lesz? Hol
kezdődik a bába
felelőssége?

het, hogy szándékosan nem volt hajlandó elengedni az egysíntes jelenet ötletét, és inkább rááldozta a film dramaturgiai ívét arra, hogy a nyitó képsor biztosan megkerülhetetlen legyen.

A film legnagyobb erőssége az alakításokban rejlik, valahogy úgy, mint egy kamaradarabban, a filmet összességében tekintve nagyobb súllyal esnek a latba, mint maga a cselekmény. Kirby nagyon intenzív jelenlétű színésznő, betölti a teret, LaBeouf szinte eltűnik a figurája mögött, zsigerből hozza a darabos, kissé agresszív, frusztrált „jó munkásembert”, Burstyn pedig természetesen hozza a kötelezőt. Ha kicsit másképp lett volna súlyozva a *Pieces of a Woman*, az írássom elején felsorolt jelzőket az egész filmre rá lehetett volna mondani.

Bozsódi-Nagy Orsolya

Pieces of a Woman (2020, USA–Kanada)

Rendezte: Mundruczó Kornél

A forgatókönyvet írta: Weber Kata

Fényképezte: Benjamin Loeb

Zeneszerző: Howard Shore

Szereplők: Vanessa Kirby, Shia LaBeouf, Molly Parker, Sarah Snook, Iliza Shlesinger, Benny Safdie, Jimmie Fails, Ellen Burstyn